

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל**

עת"מ 13-02-43681 קריע ואח' נ' שר הפנים

- העותרים:**
1. קריע
 2. קריע
 3. המוקד להגנת הפרט מיסודה של ד"ר לוטה זלצברג
באמצעות המוקד להגנת הפרט מייסודה של ד"ר לוטה זלצברג
ע"י בי"כ עו"ד עדי לוסטיגמן

- ד ג -

המשיב: שר הפנים
באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (אזרחי)
ע"י בי"כ עו"ד נעה אלשיך

פסק דינו

1. העותרת שבכותרת – עניינה שאלת מעמדו של העותר 2, מר קריע, בישראל, וזאת נוכח סירובו של המשיב, שר הפנים, לבקשה לאיחוד משפחות בכל הנוגע לעותר זה שהיה קטין בן 17 וחודשיים בעת הגשת הבקשה – ובשל "מניעה פלילית".

רקע רלבנטי

2. העותרת 1, גבי קריע, היא תושבת ירושלים. היא נישאה בשנת 1989 למר קריע – תושב האזור. נולדו לבני הזוג חמישה ילדים: – העותר – ילד ירושלים (14.12.1990) הרשום באזור; וכן ארבעה ילדים נוספים שנולדו במועדים מאוחרים יותר. העותרים חיים בירושלים. לאחר הליכים שונים, שעניינם שאלת המעמד של בני המשפחה, הוסדר מעמד מרבית בני המשפחה בישראל. הוסדר – למעט מעמדו של העותר. שניים מן הילדים האחרים קיבלו מעמד של קבע. שני הילדים הנוספים קיבלו הפניה למתי"ק. גם בן זוגה של העותרת מקבל היתרי מתי"ק. רק העותר, הרשום באזור כאמור, נותר כאזור בלא מעמד בישראל. הבקשה בענייננו של העותר 2 – מושא עתירה זו – הוגשה למשיב ביום 7.2.2008 – כלומר כשעות 2 היה בן 17 וחודשיים לערך. מדובר בבקשה לאיחוד משפחות.

3. הבקשה בענין העותר לקבלת מעמד בישראל סורבה כאמור מטעמי "מניעה פלילית" (נספח כ"ד לכתב התשובה מיום 30 לינואר 2011). בתשובה נוספת של המשיב מיום 30 לינואר

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל קרול**

עות"מ 13-02-43681 קריע ואח' ז' שר הפנים

2011 (נספח כ"ח לתשובה) צוין שהעותר ריצה בעבר מאסר בפועל וזאת בשל הרשעתו בשנת 2009 "בארבעה תיקים פליליים בגין סחר בסמים". לאחר תכתובת נוספת עם המשיב, שבה נפרסו טענות העותרים, חזר המשיב על עמדתו (נספח ל' לתשובה – מכתב מיום 2.10.2011). בתשובה נרשם, שנבחנה עמדת משטרת ישראל אל מול הטיעונים, אך לא נמצא מקום לשנות מן ההחלטה. צוין, שאין מדובר במעידה חד פעמית, נוכח ההרשעה בארבעה תיקים בגין סחר בסמים. עוד צוין באותה תשובה, ש"סיים מיזע עדכני אודות מרשך לפיו ממשיך לעסוק בפלילים".

4. השגה שהגישו העותרים לוועדת ההשגה לזרים – ירושלים על החלטה זו, נדחתה (החלטה מיום 21.1.2013). בהחלטה נקבע, שבמסגרת שיקול דעתו של שר הפנים הוגש רשאי להביא בחשבון גם שיקולים הקשורים לעברו הפלילי של המבקש וגם שיקולים הקשורים לסיכון הנשקף ממנו לביטחון המדינה ולשלום הציבור. צוין בהחלטה, שמשפחתו של אבי העותר מתגוררת באזור. שם הוא התגורר מרבית חייו. את העבירות בגינן הורשע העותר הוא עבר בהיותו בגיר בן 18 ומעלה. ועדת ההשגה עיינה גם במידע מודיעיני שהובא לפניה בעניינו של העותר. היא לא מצאה מקום להתערב במסקנה שלפיה מדובר במידע אמין ועדכני המאוחד לשחרורו של העותר ממאסר. בסופו של יום, לא מצאה ועדת ההשגה לזרים להתערב באיזון שעשה המשיב בין השיקולים השונים ותוך העדפת זכות הציבור לביטחון והאינטרס הציבורי. מכאן העתירה לבית משפט זה.

העתירה

5. בעתירה נטען שהחלטתו של המשיב היא שגויה ובלתי מאוזנת ויש בה משום פגיעה בלתי מידתית בעותר ובבני משפחתו. על כן, דינה להתבטל. בעתירה הודגש שהבקשה בעניינו של העותר הרשום באזור ונולד בירושלים – להסדרת מעמזו במסגרת הליך איחוד משפחות הוגשה עת חיה עדיין קטין (בן 17 וחודשיים). לפי חוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003 (סעיף 3(א)(2)), העותר יכול היה לקבל היתר מתי"ק על מנת למנוע את הפרדתו מהורו המשמורן השוהה כדן בישראל. הגם שהמשיב רשאי היה לשקול את העבר הפלילי של העותר במסגרת החלטתו, לא היה מקום בנסיבות המקרה לתת לעבר זה משקל כה מכריע. מדובר בעבירה שבוצעה אמנם בהיות העותר בגיר, אך "על גבול הקטנות". הרשעת העותר בשעתו בסחר בסמים כללה גם הרשעה בשהייה בלתי חוקית בישראל, אולם הרשעה זו כשלעצמה בשהייה בלתי חוקית לא הייתה במקומה ולא הייתה מוצדקת. בכל הקשור לעבירות הסמים, הרי שמדובר בהרשעה במעשה זניח יחסית שבא כתוצאה ממצוקה

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 13-02-43681 קריע ואח' נ' שר הפנים

כלכלית. העותר נשא עונש מאסר ושילם את חובו לחברה. מדובר באדם צעיר – כבן 22 כיום. יש לתת לו אפשרות להשתקם בגבולות ישראל במוסד מתאים ותוך שהוא נמצא עם בני משפחתו. עוד הודגש, שהעותר נולד בירושלים, גדל בה והוא התחנך וחי בח עם כל בני משפחתו. לכל בני משפחתו מעמד או היתר שהייה בישראל. קשריו של העותר עם האזור הם קלושים. בנסיבות אלה נטען שהחלטת המשיב היא בלתי סבירה ובלתי מידתית. היות גם מקום, נטען בנוסף, לאפשר לעותר לא רק שימוע בכתב (כפי שנעשה) אלא גם שימוע ועל-פה תוך מתן האפשרות להתייחס להאשמות הספציפיות נגדו.

התשובה

6. בכתב התשובה שהגיש המשיב, התבקש לדחות את העתירה. כך, שכן, קיימת בעניינו של העותר "מניעה פלילית", והוא מהווה "סכנה לשלום הציבור". המשיב הדגיש בתשובתו, ששיקול הדעת של שר הפנים בהענקת רשיונות ישיבה, הוא שיקול דעת רחב. במקרה זה רשאי שר הפנים, ואף חייב, לשקול בין היתר אם הענות לבקשה לשהות בישראל עלולה ליצור סכנה לבטחון הציבור, לשלום, לבטחון המדינה או לאינטרסים החיוניים שלה. שר הפנים בהחלטתו בעניין זה, רשאי להסתמך גם על ראיות מנהליות ואין הכרח בהרשעה בפלילים דווקא. העותר דנו הורשע בפלילים בעבירה של סחר בסמים והייתה תשתית ראייתית מספקת להחלטה בעניינו -- ובהמשך להמלצת המשטרה שלא לאשר את הבקשה. עוד צוין, שקודם להכרעה בבקשה ניתנה לעותרים אפשרות להגיב על המניעה הפלילית בהתאם לנוהל הקיים בנדון ("נוהל הערות גורמים"), והם עשו כן. מוצתה אפוא זכות השימוע. בכל הקשור לעותר ספציפית, ולבד מהרשעתו בעבירות של סחר בסמים ושהייה בלתי חוקית, ועונש המאסר שריצה, צוין גם שבשנת 2007 נפתח נגד העותר תיק גניבה שנסגר מאוחר יותר מחוסר עניין לציבור. ועוד צוין, שבין השנים 2006-2013 נפתחו נגד העותר שמונה תיקים בגין שהייה בלתי חוקית; תיקים שנסגרו מחוסר עניין לציבור. ומעבר לכך, גם נטען, ש"קיים מידע מודיעיני הקושר את העותר לפעילות פלילית ודגש על עבירות סמים". בנסיבות אלה, נטען שהחלטת המשיב הייתה סבירה, ותוך ששקלו כל השיקולים הרלבנטיים ואין עילה להתערב בה.

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל**

עת"מ 13-02-43681 קריע ואח' נ' שר הפנים

במהלך הדיון ולאחריו

7. יצוין, שבשלהי הדיון שחתקיים לפניי, ביום 6.5.13, התבקשה שהות מבית המשפט בעקבות הערותיו, על מנת לבחון את האפשרות להגיע להסדר בהליך ותוך שחצדדים שומרים על כל טענותיהם העקרוניות. עניין זה עלה, בין היתר, לאחר שב"כ העותר הדגישה את נושא שיקומו של העותר. היא ציינה את הנכונות של מוסד שיקומי בישראל לטפל בעותר – בשים לב לגילו הצעיר. בין היתר, נטען בעניין זה שניתן למצוא פתרונות שונים למצב שנוצר, ובכלל זה מתן אשרות ומעמד "מחוץ להליך המדורג" בהודעה נוספת שהגישו העותרים לאחר הדיון, אף הובא טעון נוסף לעניין זה של שיקום.

8. אלא שבהודעה משלימה מטעם המשיב, חזר המשיב על עמדתו ולפיה אין מקום לשנות מן ההחלטה שהתקבלה בעניינו של העותר בנסיבות העניין, וזאת נוכח המידע על מסוכנות העותר לשלום הציבור. בכלל זה נטען שאין גם מקום בנסיבות העניין לשקול מתן אשרה או היתר "מחוץ להליך המדורג". צוין שאפשרות זו של שהיה "מחוץ להליך" נבדקה אומנם, אך קיימת המלצה חד משמעית של גורמי המשטרה, שלפיה אין להתיר לעותר לשהות במדינת ישראל "בשל חשש לפגיעה קרובה לוודאי וממשית לשלום הציבור בישראל". עוד צוין, שבנסיבות אלה, הפגיעה בזכותו של העותר היא מידתית ושלא מעבר לנדרש.

דיון והכרעה

9. לאחר שעיינתי במכלול החומר שלפניי ושמעתי בהרחבה את טענות גאי כוח הצדדים, מסקנתי היא שדין העתירה להתקבל בחלקה.

10. אציין תחילה, וקודם שנעבור לעיקרם של דברים, שבכל הקשור בזכות השימוע, הרי שלא מצאתי מקום בנסיבות המקרה להתערב בהחלטת המשיב לקיים לעותר דווקא שימוע בכתב ולא שימוע בעל-פה. טענות העותרים נפרסו בהרחבה לפני המשיב. ניתנה להם הזדמנות להביא לפני המשיב את טענותיהם. גם לפני, לא הוצבע על פגם בהליך השימוע המצדיק את ביטולו או את השבתו למשיב לשם קבלת החלטת חדשה. ויוסף, כפי שיובהר בהרחבה להלן, שאל מול הטענות שחיו בעתירה נגד החומר המודיעיני בעניינו של העותר, באו בסופו של יום דברי באת כוחו במהלך הדיון שלפניי – ולאחר שמיעת החומר החסוי במעמד צד אחד (ובהסכמה) – ובהם למעשה אי הכחשה של עיקר הדברים, בכך הקשור

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 13-02-43681 קריע ואח' נ' שר הפנים

במעורבות נוספת של העותר בפלילים. אין עוד מקום בנסיבות אלה, לטענה בעניין אי מימוש זכות השימוע. ומכאן לגופם של דברים.

11. אכן, לא היה חולק לפני על התשנית הנורמטיבית החלה בנסיבות המקרה: במועד הגשת הבקשה בעניינו של העותר הוא היה רשם באיזור וחל עליו חוק האזרחות וזכניסה לישראל (הוראת שעה), תשס"ג-2003. ניתן היה לבקש עבור העותר את הסדרת מעמדו בישראל במסגרת איחוד משפחות לפי סעיף 3(א)(2) לחוק זה. הבקשה הרלוונטית בעניינו (לאחר בקשות קודמות שהוגשו ונדחו בשל העדר מרכז חיים) הוגשה ביום 7.2.2008 כלומר חודשים מספר לפני שהעותר היה בן 18.

12. לא היה לפני גם חולק על כך שהמשיב רשאי לשקול במסגרת שיקול דעתו בבקשת איחוד המשפחות כאמור, גם שיקולים של מניעה פלילית ושל סכנה לציבור (וראו למשל, עע"מ 9993/03 חמדאן נ' ממשלת ישראל פ"ד נט(4) 134, 140 (2005) והאסמכתאות שם); ראו עוד והשוו עע"מ 5569/05 משורד הפנים נ' עויסאת ואח' (10.8.2008). הדבר מוסדר גם, בין היתר, בינוהל הערות גורמים" (מס' 5.2.0015) הנזכר לעיל. השאלה המרכזית לפני היא אם נסיבות המקרה הספציפיות והסיכון שנשקף מן העותר בעת הזו, הם כאלו שנותירים את החלטת ההתקבלה בעניינו של עותר זה -- חרף משמעויותיה הקשות לעותר ולבני משפחתו -- על כנה, ובלא עילת התערבות של בית משפט זה.

13. אכן, בכל הקשור בקושי שבעברו הפלילי של העותר ומסוכנותו לשלום הציבור, ניצב העותר לפני משוכה לא קלה. העותר הורשע על פי הודאתו בעבירות של סחר בסמים מסוכנים (נראה שמדובר בשלוש עבירות, ולא בארבע). מדובר במכירת חשיש בשלוש הזדמנויות במהלך החודשים יוני עד יולי 2009, לסוכן סמוי. כמויות הסם היו של פחות מ-15 גרם תמורת סכומים הנעים בין 50 ש"ח ל-500 ש"ח בכל פעם. מעשים אלה בוצעו בעוד בקשתו של העותר (ושל יתר בני משפחתו) להסדרת המעמד, תלויה ועומדת, על כל המשתמע מכך (ראו והשוו, בג"צ 5033/06 גילבנוב נ' מדינת ישראל (7.6.2007), פסקה 9 לפסק הדין). גזרו על העותר עונשי מאסר -- מאסר בפועל של תשעה חודשים וכן מאסר על תנאי של שישה חודשים. אציין עוד, הגם שעניין זה לא היה במרכז החלטתו של המשיב, שהעותר הורשע גם באותה העת בשתי עבירות של שהייה בישראל שלא כדין. מצב דברים זה בדבר עבר הפלילי של העותר ומסוכנותו לשלום הציבור, הוא שעמד ביסוד הסירוב הראשוני של המשיב לבקשה להסדרת מעמדו של העותר (מכתב מיום 28.7.2011, נספח כ"ח לתשובה).

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 13-02-43681 קריע ואחי נ' שר הפנים

14. אלא שהחלטתו של המשיב לדחות את הבקשה להסדרת מעמדו של העותר, לא נסמכה רק על הרשעה זו ועל העונש שנגזר על העותר. גזר הדין בעניינו של העותר נהן משקל לכך שאותה העת (29.12.2009) היה העותר בן 19 וללא עבר פלילי. העותר הביע אז חרטה על מעשיו וטען שהוא עובד בעבודות שונות על מנת לסייע למשפחה. אך כאמור, המשיב ציין בהחלטתו מושא עתירה זו כנזכר לעיל, שגם לאחר הרשעתו היה מידע מודיעיני עדונו ולפיו המשיך העותר "לעסוק בפלילים" (נספח ל לתשובה). בכתב התשובה עצמו גם צוין, כאמור, ש"העותר ממשיך לעסוק בפלילים בדגש על עבירות סמים" (סעיף 3 לתשובה). ובעוד העותר טען בעתירתו שמאז שחרורו מהכלא לפני כשנתיים הוא "לא ביצע עבירה" (סעיף 66 לעתירה), תמונת המצב שעלתה מן החומר המודיעיני שהוצג לפניי בבית המשפט במעמד צד אחד (ובהסכמת באת כוח העותר) – הראתה אחרת. החומר שהוצג לעיוני, שהוא חומר מודיעיני בטיבו, וכן הסברים שנמסרו לי על ידי גורם מוסמך מטעם המשיב (רפ"ק אהוד עופר) ביססו את עמדת המשיב שלפיה העותר המשיך לעסוק בפלילים כאמור בדגש על עבירות סמים וכי קיימת מסוכנות מסויימת לשלום הציבור בהסדרת מעמדו של העותר בישראל במצב דברים זה. זאת ועוד: לאחר שעיקרי הפרפראזה נמסרו לבאת כוח העותרים ולעותרים עצמם בהתחדש הדיון במעמד שני הצדדים, ולאחר הפסקה, הודיעה באת כוח העותר לבית המשפט מיוזמתה, ולאחר שיחה עם העותר עצמו, ש"באמת הוא היה מעורב בעניינים הנוגעים לסמים אך לדבריו בצורה מאוד מאוד מינורית" (עמ' 3 שורות 6-3 לפרוטוקול).

15. משמעות הדבר היא אפוא, שהתשתית העובדתית שעמדה ביסוד החלטת המשיב; תיקורה העבר הפלילי של העותר כמו גם המעורבות שלו לאחר הרשעתו ושחרורו ממאסר "בענייני סמים" – היא תשתית מבוססת. היא נסמכה לא רק על הרשעה בפסק דין לפי הודאה. היא נסמכה גם על ראיה מנהלית נוספת בדמות מידע מודיעיני. אישור מסויים למידע המודיעיני שהוצג לעיוני במעמד צד אחד (ובהסכמה) ניתן גם מפי באת כוח העותר. על רקע זה, השאלה הבאה היא, אם האיזון שערך המשיב בין השיקולים השונים של העניין, כלומר בין זכויות העותר ובני משפחתו כמו גם נסיבותיו האישיות מזה; ושיקולים ואינטרסים של שלום הציבור – מזה; הוא איזון המצדיק את התערבותו של בית משפט זה בהחלטה.

16. ככל שהדברים אמורים בשאלה אם נכון היה להתערב בהחלטה שלא לאשר את הבקשה להסדרת מעמדו של העותר בעת הזו, הרי שהתשובה היא בשלילה. אכן, הרשעתו של

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עת"מ 13-02-43681 קדיע ואח' נ' שר הפנים

המערער בשלוש עבירות של סחר בסמים מסוכנים; עונש המאסר שנגזר עליו; והעובדה שגם לאחר כל אלה המשיך העותר לחיות "מעורב בעניינים הנוגעים לסמים" – כל אלה יחדיו מהווים שיקולים רלבנטיים וכבדי משקל בהחלטה סבירה ומידתית של המשיב – לו נזייתה – שלא לאשר בעת הזו את הבקשה למותן מעמד לעותר. בנסיבות שפורטו לעיל, לא ניתן לקבל את טענות העותר שמדובר ב"מעידה חד פעמית". על כן יש להוסיף, שבשנת 2007 נפתח נגד העותר תיק בעבירת גניבה שנסגר מאוחר יותר מחוסר עניין לציבור. כמו כן, בשנים 2006 עד 2013 נפתחו נגד העותר שמונה תיקים בגין שהייה בלתי חוקית שנסגרו מחוסר עניין לציבור. תשתית עובדתית זו, והסיכון לשלום הציבור הנשקף מן העותר בנסיבות אלה – ובעיקר בכל הקשור לעבירות ולפעילות בסמים מסוכנים – אינם מבססים אפוא עילה להתערב בהחלטת המשיב ככל שמדובר היה באי אישור הבקשה בעת הזו.

17. אולם החלטת המשיב במקרה זה לא הייתה רק שלא לאשר את הבקשה, אלא לסרבה כליל. לשון אחר, החלטת המשיב היא "לסגור השער" בפני העותר מהגשוש בקשה למעמד חוקי בישראל (לעשור הקרוב לערך)" (פסקה 5 להודעה המשלימה מטעם המשיב). לא היה לפני חולק על כך, שנוכח העובדה שהעותר הוא בגיד בעת הזו, הרי שדחיית בקשתו לאיחוד משפחות באופן סופי משמעה היא שלפי המצב החוקי הקיים, כתוצאה מחוק האזרחות והכניסה לישראל (הוראת שעה), רק בהגיעו לגיל 35 ולשם מניעת הפרדה מבית זוג השוהה כדן בישראל יוכל העותר לפנות שוב בבקשה לאיחוד משפחות (סעיף 13(א) לחוק). מדובר בתוצאה קשה ביותר עבור העותר. בתוצאה קשה ביותר עבור בני משפחתו וזכיר, שמדובר בזוג הורים וארבעה אחים ואחיות שלכולם מעמד בישראל, ובבקשה שהוגשה עוד בשנת 2008 בהיות העותר קטין ולפני מעורבות כלשהי בפלילים.

18. אכן, המשיב היה רשאי כאמור לקחת בחשבון את הסיכון לשלום הציבור שבהתנהלות העותר. התנהלות זו, הפועלת לרעת העותר, ושהוא האחראי לה, אינה דבר של מה בכך, כאמור לעיל. אולם במכלול הנסיבות המיוחדות שלפניי, היה בידי המשיב לבחור בחלופה מידתית יותר בפגיעה בעותר ובבני משפחתו – בזכותן לשלמות התא המשפחתי ואף בטובת הילד (בשים לב למועד הגשת הבקשה המקורית). חלופה מידתית זו עניינה האפשרות שעמדה בידי המשיב שלא לדחות את הבקשה כליל, אלא להשהות את הדיון בה לזמן נוסף – לתקופת מבחן נוספת – שרק בטופה הייתה מתקבלת החלטה סופית בבקשה לאיחוד המשפחות על כל המשתמע מכך. חלופה זו אינה מגשימה בהכרח את אותה רמת זהירות בשמירה על שלום הציבור, כמו החלופה של סירוב הבקשה כליל, אולם היא עדיין מידתית יותר "במובן הצר" באיוון בין התוספת לשלום הציבור מזה (בדחיית הבקשה להבדיל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל

עתי"מ 13-02-43681 קריע ואח' נ' שר הפנים

מהשהייתה לזמן נוסף) לבין "התוספת" לפגיעה בזכויות העותר ובני משפחתו, מזון (וראו ודוקו, אהרן ברק מידתיות במשפט – הפגיעה בזכות החוקתית והגבלותיה 434-432 (2010)).

19. כאמור לעיל, אין להקל ראש בהתנהלותו של העותר. אולם יש לתת משקל ואוי גם לנסיבות הפועלות לטובת השהיית הטיפול בבקשתו חלף דחייתה ולו כעניין של מידתיות ההחלטה שהתקבלה. לבד מן התוצאה הקשה עבור העותר ובני משפחתו בסירוב לבקשה, כאמור לעיל, יש להזכיר את העובדות הבאות: העותר הורשע בדין בכל הקשור בעבירות סמים, בהרשעה משנת 2009. הוא ביצע את העבירות – שאף המשיב לא חלק על כך שנסבות ביצוען אינן מן החמורות – בהיותו על גבול הקטינות. הוא ריצה את עונשו בשל המעשים בהם הוא הורשע. אין מדובר בעונש של מה בכך. המידע המודיעיני שהוצג לעיונו, הראה שהעותר לא חדל מן העיסוק בנדון ובייכ העותר כאמור, לא הכחישה את העניין – ורק במהלך הדיון ובשונה מן הנטען בעתירה. אולם יש לציין, שמדובר בסופו של יום במידע מודיעיני כאשר התייחסות בייכ של העותר לנדון הייתה כללית באופיה. לא הוגש נגד העותר כתב אישום בגין פעילות נוספת זו. ממילא הוא לא הורשע בה. זאת ועוד: המיוחס לעותר על פי המידע המודיעיני (סומן א' בחתימתו) היה אחרי שחרורו מן המאסר; אולם, אין מדובר גם בעניין שהוא מן העת האחרונה ממש וחלף מאז פרק זמן לא מבוטל לנדון. לפי ההבהרות שנמסרו לי במעמד צד אחד, ניתן לומר שמדובר גם במידע נקודתי.

20. זאת ועוד: בכל התקופה שבה נדון והתברר עניינו של העותר עד לסירוב ההחלטה, ובכלל זה גם בוועדת ההשגה לזרים, לא הורחק העותר מן הארץ. עמד בתוקפו אף סעד זמני שניתן על ידי ועדת ההשגה לזרים ובלא התנגדות של המשיב. משמעות הדבר היא שרמת הסיכון שמשקפה מן העותר לא הייתה בעיני הגורמים המקצועיים כזו שהצדיקה את הרחקו. בכך יש להקוות במידה מסוימת את הערכת הסיכון של "קרוב לוודאי" שנטענה לפניי – ורק בהודעה המשלימה. על כך יש להוסיף, שהעותר הוא כיום בן 22.5. זיקתו לאזור – אינה משמעותית. הוא שוהה בירושלים מאז היה בן 15 (כאשר שהה בישראל לפי נהלי המשיב פרק זמן משמעותי עד לחגשת הבקשה לאיחוד המשפחות).

21. במצב דברים זה, ולא בלי היסוס; ובעיקר נוכח הפגיעה הקשה ובמידה ייבה אף ה"סופנית" בעותר ובבני משפחתו בדחיית הבקשה, מסקנתי היא שיש להתערב בהחלטת המשיב במובן זה, שתחת הסירוב לבקשה תבוא החלטה מידתית יותר בדמות העמדת העותר במבחן נוסף תוך השהיית הטיפול בבקשתו המקורית. כנזכר לעיל, חלופה זו הועלתה במהלך הדיון שלפניי והמשיב אף נדרש לה בשיקול דעת מחודש – אך נדחתה בהודעה נוספת מטעמו.

**בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים
לפני כב' השופט ד"ר יגאל מרזל**

עת"מ 13-02-43681 קריע ואח' נ' שר הפנים

אכן, חלופה מידתית זו של השהיית הטיפול בבקשה לפרק זמן נוסף, כפי פסק דין זה הייתה מצב הדברים כל עוד העותר היה נתון במאסר – כאשר כעולה מן ההשגה שהוגשה בשעתו בעניינם של יתר בני המשפחה – נמחקה ההשגה בכל הקשור לעותר רק בשל עצם מאסרו; והעניין שב והתברר רק לאחר סיום המאסר (ראו השגה 620/09; ע/5). בנסיבות העניין שלפניי, משמעות האמור לעיל היא אפוא שבקשת העותר לא תאושר בעת הזו כהחלטת המשיב; אולם תינתן לו אשרת שהייה לפי שיקול זעית המשיב "מחוץ להליך" לפרק זמן של שנתיים. בתקופה זו, אך ברור הוא שעל העותר להימנע מכל עבירה שהיא ויש לצפות שהוא גם ישתקם כפי המסלולים שפירטה באת כוחו (באופן זה או אחר). בתום התקופה, יקבל המשיב החלטה חדשה בבקשתו המקורית של העותר ועל פי שיקול דעתו. ככל שבמהלך התקופה יהיה העותר קשור לפעילות פלילית, ניתן יהיה לשלול ממנו את אישור השתייך שלו ולהורות על הרחקתו (וראו ההנמקה והתנאים שנקבעו בהקשר דומה בעת"מ (ת"א) מצוי מוחמד ואח' נ' משרד הפנים (8.12.09) – כב' השופטת ר' רונן).

התוצאה

22. העתירה מתקבלת אפוא בחלקה, כאמור לעיל בפסקה 21. בנסיבות התיק הכוללות, ובכלל זה מהלך הדין והתוצאה החלקית, אין צו להוצאות. החומר החסוי שהוגש יושב למשיב על ידי המזכירות באמצעות באת כוחו.

המזכירות תשלח פסק-דין זה לב"כ הצדדים.

ניתן היום, כ"ו תמוז תשע"ג, 04 יולי 2013, בהעדר הצדדים.

יגאל מרזל, שופט